

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi R. P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w J.
z dnia 9 czerwca 2009 r.,
w sprawie z powództwa J. W.
przeciwko R. P.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 marca 2012 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) przyznaje adw. A. D. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w J. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset) powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2009 r. Sąd Okręgowy w J. oddalił apelację pozwanej R. P. od wyroku Sądu pierwszej instancji uwzględniającego w całości powództwo J. W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w J. z dnia 7 sierpnia 2007 r. zasądającego od J. W. na rzecz R. P. kwotę 15 000 zł z umownymi odsetkami 1% dziennie od dnia 18 maja 1999 r. do dnia zapłaty i kwotę 100 zł kosztów postępowania zabezpieczającego.

Uwzględnienie powództwa nastąpiło na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. wobec dokonania przez powoda w dniu 20 września 2007 r. potrącenia przysługującej mu w stosunku do pozwanej wierzytelności na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 4 listopada 2005 r. zasądającego na jego rzecz od pozwanej kwotę 31 500 zł z umownymi odsetkami 14% od dnia 19 sierpnia 1999 r. do dnia 20 grudnia 1999 r. i ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 1999 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 9 391,30 zł kosztów procesu – z wierzytelnością pozwanej wynikającą z wyżej opisanego wyroku z dnia 7 sierpnia 2007 r. Sądy obu instancji uznały, że w świetle art. 498 § 2 i art. 499 k.c. potrącenie było skuteczne i miało moc wsteczną od dnia 19 sierpnia 1999 r., gdy stało się możliwe, bowiem w tym dniu strony stały się wobec siebie wzajemnie wierzycielami i dłużnikami, gdyż w tym dniu powód pożyczył pozwanej kwotę 31 500 zł, będąc już jej dłużnikiem od dnia 18 maja 1999 r. z tytułu pobranej w tym dniu od pozwanej pożyczki 15 000 zł. Skuteczne potrącenie umorzyło obie wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej, którą była wierzytelność pozwanej stwierdzona wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2007 r., który z tego powodu został pozbawiony w całości wykonalności.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego z dnia 9 czerwca 2009 r. pozwana określiła wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 15 000 zł, a wypełniając przesłankę art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazała, że na skutek niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku poniosła szkodę w wysokości 14 539,73 zł. Wskazała, że Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku błędnie przyjmując, iż potrącenie ma moc od dnia 19 sierpnia 1999 r. zamiast od dnia wymagalności świadczenia tj. od dnia 20 grudnia 1999 r. (w skardze wskazano też jako dzień wymagalności i zdolności do potrącenia dzień 20 grudnia 1998 r.),

błędnie także przyjął, że po potrąceniu pozwana jest winna powodowi kwotę 2 250 zł, gdy tymczasem, przy przyjęciu prawidłowej daty, od której potrącenie stało się możliwe tj. dnia 20 grudnia 1999 r. należy uznać, że to powód jest winien pozwanej kwotę 14 539,73 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, spełnienie określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. konstrukcyjnego wymagania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła, wskazania jej rodzaju, wysokości i czasu powstania oraz wykazania, że szkoda już powstała i jest wynikiem wydania zaskarżonego orzeczenia, a także powołania lub przedstawienia dowodów albo innych środków uwiarygodniających jego twierdzenia w tym przedmiocie (porównaj między innymi orzeczenia z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP 4/05, OSNC 2006/1/6 i z dnia 13 grudnia 2005 r. I CNP 28/05, niepubl.).

Skarżąca nie spełniła powyższych wymagań, gdyż nie tylko nie określiła rodzaju szkody i czasu jej powstania, lecz przede wszystkim nie przedstawiła jasnego i nadającego się do weryfikacji wyliczenia wysokości szkody, nie wskazując rachunkowego sposobu obliczenia ogólnej kwoty należnych odsetek umownych i ustawowych, jak również nie uprawdopodobniła istnienia normalnego związku przyczynowego pomiędzy wydaniem zaskarżonego wyroku pozbawiającego wykonalności tytuł wykonawczy zasądzający na rzecz pozwanej od powoda określoną należność, a szkodą pozwanej przedstawioną przez nią jako różnica między dwiema wierzytelnościami przysługującymi każdej ze stron na określony dzień. Nie powołała też ani nie przedstawiła żadnych dowodów jak również innych środków uwiarygodniających jej twierdzenia dotyczące szkody.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę.

Uwzględniając wniosek pełnomocnika z urzędu skarżącej, przyznano adw. A. D. od Skarbu Państwa wynagrodzenie za świadczenie z urzędu na rzecz pozwanej w postępowaniu przed Sądem Najwyższym nie opłaconej przez nią pomocy prawnej (§ 19-20 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2, § 6 pkt 5 i § 2 ust. 3

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).